EEN OP DE TIEN VROUWEN HEEFT ENDOMETRIOSE. DE OPERATIE VAN DAPHNE (32) GING ZO FALIEKANT MIS, DAT ZE OP HET RANDJE VAN DE DOOD BALANCEERDE EN ZE HAAR WENS OM ZELF EEN KIND TE KRIJGEN, MOEST OPGEVEN.

"Mijn man Joost en ik wisten altijd al dat we een groot gezin wilden. Het liefst wilde ik er vier, Joost twee of drie. In 2010 ben ik met de pil gestopt, maar na een jaar was ik nog steeds niet zwanger. Wel kreeg ik last van allerlei vage klachten, zoals heftige buik- en rugpijn en bloed in mijn ontlasting. Uit onderzoek bleek dat ik endometriose had. Ik had verklevingen rond mijn urineleiders, darmen, baarmoeder, eileiders – in mijn hele onderbuik.
Joost en ik vroegen nog om een second opinion, maar we kregen te horen dat ik zo'n ernstige vorm van endometriose had dat de twee ivf-pogingen die we inmiddels hadden gedaan, nooit hadden kunnen slagen. De enige optie was een operatie waarbij ze de endometriose weg zouden 'peelen' en een stuk van een darm zouden verwijderen.
Hoewel het een zware ingreep van zes tot acht uur zou zijn, was ik er heel positief over. Na de operatie zou ik immers een goede kans hebben om alsnog zwanger te raken. Vol vertrouwen reed ik op 26 augustus 2013 de operatiekamer in, nog grappend dat het allemaal op *Grey's Anatomy* leek."

ZWART GAT

"De drie, vier weken daarna zijn voor mij een zwart gat. De operatie was op maandag en die verliep goed. Op dinsdag kreeg ik 's nachts veel pijn en die werd op woensdag alleen maar erger. De artsen zagen niets vreemds op de scan die werd gemaakt en mijn familie kreeg te horen: ze heeft vast een lage pijngrens.
Vanaf dat moment ging het met mijn gezondheid van kwaad tot erger. Mijn bloeddruk en temperatuur gingen omlaag en ik was nauwelijks meer aanspreekbaar. Ik zakte zo snel in een bijna-doodtoestand dat ze mijn buik moesten openritsen om te zien wat er aan de hand was. Toen zagen ze dat mijn darmen niet goed op elkaar waren aangesloten, waardoor er ontlasting in mijn buik terechtkwam. Die is in mijn bloedbaan terechtgekomen, wat ernstige bloedvergiftiging veroorzaakte. Daardoor vielen organen uit.
Die medische nalatigheid heeft me bijna het leven gekost. Het hoofd van de IC is tot diep in de nacht beziggeweest om me stabiel te krijgen, maar telkens zakte ik weer weg. Tegen mijn familie zeiden de artsen: kom maar afscheid nemen, want de kans is vrij groot dat ze het niet haalt. Joost vertelde me later dat hij in zijn hoofd al bezig was met het uitzoeken van liedjes voor mijn begrafenis."

MOOIE DROMEN

"Tweeënhalve week ben ik in slaap gehouden. Het gekke is dat ik in die periode heel mooie dromen had, waarin ik in een huis aan het water woonde. Het was eigenlijk heel vredig. Misschien was het wel een bijna-doodervaring. Maar op een gegeven moment veranderden de dromen in nachtmerries. Daarin ging ik elke keer dood: ik werd stof, ik stikte of loste op in water. Achteraf gezien kwam dit dicht bij de werkelijkheid: ik ging een paar keer bijna dood.
Toen ik uiteindelijk ontwaakte, snapte ik niet waarom iedereen huilend aan mijn bed zat. Ik kon niet praten en kon me amper bewegen; al mijn spierkracht was verdwenen. Ik moest afkicken van alle medicijnen die de artsen

'VOL VERTROUWEN REED IK DE OPERATIEKAMER IN, NOG GRAPPEND DAT HET ALLEMAAL BEST OP GREY'S ANATOMY LEEK'

TEKST JILL WAAS FOTO GETTY IMAGES

P154_COS17002-ls03 154 15-12-2016 16:03:01